Увага, вікове обмеження 18+

Вони довго жили у клітці тіла ті криваві, як маки, солов'ї, і от вони вирвалися на волю крізь криваві отвори ран.

В. Голобородько "Баляда про кривавих солов'їв"

▼

Ненароком, це голос. Сум, а не одповідаєш. Коли сонмище брунатної комашні. Не відаю, чи питання. Обеззброєна, така глупа. Чекаю на прозріння. Від чогось. Верещу, але вможливлюю певні звуки мовчанням. Банно, пустилась. Два молочних береги. Такі казкові упередження. Навіть не міркування. На табуретці сидять твої рештки. Зовсім не тіло, не з кишками. Ускладнюю криком, що до вереску. Слугуєш перепоною. Аби надалі (колись) таки дозволяти, вивершувати. Мої беркі до поцілунків губи пухнуть од відсутности терзань. Смокчеш чужих роз'юшених пуп'янок. Ані рожевих, ані рудих. Дозріваю гречаним цвітом. Кличу за звичкою. Запрошений, не прагнеш. Деру із корінням ковил. У пасма свого волосся вплітаю чебрець. Духмяно, щоби схилився. У передпокої безсоромні тілеса — гладкі, спітнілі. Тягнуть білі простирадла з мого ліжка. Чорні рюші білизни спадають клаптями до ніг. Спритні пальці шарудять стегнами, пестимуть сідниці. Схоплююсь. До біса снити. Обірвані прелюдії. Замальовую пухнастих фіґур. Натомість колам — їхнє зафарбоване щезання. Запах сиґаріт. У мізках димова завіса. На груди хтось струшує попіл. Нудить у безвісти. Застигаю: де вереск, де крик. Знизуєш плечима, будучи непомітним. Не впізнаю через спеку — страшна задуха, до безуму. Щось од безумного (невиліковного). Устромлятимуть рису або ж то пшона. Сипатиметься, не жуватимем. У роті — зелена ненасить. Дай-

бо слини, белькотіння під молитву. Чи прохання. Засипаєш сірими пір'їнами, злітаючи. Клюєш чоло, а викльовуєш очні яблука. Спадаю до землі. Лишаюся в калюжі, виснажена кропіткою працею. Моторошно, коли ні краплі дощу. Вислизую. На світлі — у плямах, брудом. Обіймаю дерев'яного хреста. Ти майстрував для обох. Спочатку ти, я мала би бути останньою. Ми оселилися від світу, але нас віднайшли. Уже не тьмяна синь. На світ вириваються мертві крилаті зародки. Пізно, сходить сонце. Відлітаєш. Упиваюся наливкою з крови, коли починає текти з твоїх ніг.

▼

Ми знайомі. Що з цього буде — так розважається Бог. Переконує, немовбито комусь із нас уже давно добре. Цікаво, кому — (давно) добре. На колінах величезні жовті синці. Хтось або бив, або кусав (шматував). Зупинятися не просила — синці на стегнах, сідницях, спині. Зуби і батіг. Сідаю в купіль, аби помітити всі ці недоліки тілом. Розпирає на регіт. Опускаюся з головою до окропу і розплющую очі. Пригадую: мені наснилося чи ти насправді запрошував кудись утекти на початку літа. Я чекала щочетверга, але ти так і не забрав мене на зупинці. (Таки наснилося, коли не забрав, а я чекала.) Довкола роїлись людські тулуби і я, мабуть, боялася. Хоча звідки страхи, навіть не припускаю. Водяна пара заполонює приміщення, у голові паморочиться. Уперто продовжую лежати і пригадувати те, що немає ніякого сенсу. Принаймні, літо почалося, а ти мене нікуди не забрав. Місто, де на нас чекають кілька років, зі спогадів. Так ти мені пояснював. Спогади, звісно, твої, я не ворушу, не спричиняю болю. Утім, у біль ти вже не віриш, чомусь спливає, тому — й не спричинила би. Котрий день поспіль переконуєш: будемо вдвох, нам не заважатимуть (не шукатимуть). Сумирно й притихло слухаю, не перебиваю, завчасно певна — ми не будемо вдвох, не поїдемо. Божевільна спека. Не варт наповнювати ванну гарячою водою і поринати

усією подобою. (Наповнюю, поринаю.) Перепрошуєш, що не вийшло. Те, скільки чекала тебе на зупинці і вдихала гнійних пахів, не цікавишся. Наступного разу — обов'язково (це все, що від тебе). Із тиждень мене не існує, а в четвер, опісля твоєї нез'яви, шпую: відмовляюсь розуміти правила гри, кидаю робоче місце в надії не повертатись. Припиняю подачу гарячої води; зі стін стікають брудні патьоки; мило висковзує з-під пальців. Бритвений станок заіржавів. Відчуваю, як голюсь. Волосся на лобку, під пахвами лишається. Почуваюся некомфортно. Шкіра лусне за декілька секунд. Тож, кидаю робоче місце, а за тим, як не з'являєшся на зупинці, вирушаю на пошуки бляклих вражінь. Набережна нашого міста: міліція, порожні пляшки з-під пива і водки. На міському пляжі засмагають пенсіонери і малолітні шльондри. Шльондри думають, що іще мають якусь ціну, хоча давно віддаються за безцінь. В усіх бронзова засмага; усі почуваються задоволеними. Із дитячими візочками повз мене проїжджають дідусі — колишні збоченці, педофіли. Зрештою, я можу й придумувати (видумувати).

Сідаю в траві з єдиним бажанням передушити перехожих або, принаймні, тих пенсіонерів, малолітніх шльондр і дідусів-педофілів із дитячими візочками. Печально. Гірко. За півгодини доходить, що час покидати купіль. Виринаю з окропу, діймаючи себе думкою, наче давно пора вдягатися і рушати. На мить не контролюю свідомости — опиняюся на підлозі, роблячи при цьому марних спроб утриматися за батарею. Ти озиваєшся. Тобі шкода, що знову не вийшло і вже більше нічого не обіцяєш. Ну і славно, що не обіцяєш. Піднімаюся з трави, аби повернутись додому і вкотре (марно) себе злікувати. Приміром, передивляючись протягом дванадцяти годин безтурботних еротичних сновидінь, де братимуть участь незнайомі мені люди. Болить плече і ліва рука. Либонь, добряче плюхнулась. Зауважую, лежала двадцять хвилин, а відтак уже запізнююсь на зустріч. Повідомляю, що знепритомніла і, можливо, мені це

сподобалось. Не зайве спробувати якось іще, жартую. Ти серйозний і не підтримуєш такої дитячості: нема, чому радіти, видаєш. Глупо, але ображаюсь. Думаю, якого біса мене не підтримуєш. Одягаюсь, взуваю кросівки і вистрибую на розпечені червневі вулиці. Направду, ніякого літа, просто ніхто не хоче розуміти (бачити). Мені не віритимуть, мовчу (не ділюся). Не дає покою, через що ти такий серйозний. Міркую, чи побачимось. Байдуже, коли якісь тюхтії звертаються, аби запропонувати свою веселу компанію. Але всміхаюся і йду повз. Нехай їхні шмарклі слухають спраглі на тілесні забави дівульки. Перед тим, як цілуватимеш мені долоні і говоритимеш, що хочеш, перестріваю розплодок цивілізації та парочку привабливих цип. Розплодок цивілізації (три баби і їхні діти) уливають до горлянки літри світлих алкоґольних напоїв, викурюють пачки міцних циґарок. Зазвичай, я зацікавлена в подібних речах. І сього разу не виняток — я цікавлюсь. Ніби поглинута читанням слухаю теревені розплодку. Одна наливає своїй дитині пива і відправляє погуляти. Дитина з радістю хапає плястикового стаканчика і стрибає до фонтану. Інші члени розплодку уважно слухають про стриптиз і секс утрьох (чоловік, дружина і якась випадкова хвойда). Дружина танцювала стриптиз, поки випадкова хвойда розігрівала її чоловіка губами. А потім усе було в кайф трьом — лизання, злучка, трахання. Мене розпирає на сміх. Можливо, направду дуже страшно. Йду, лишаю у спокої розплодок цивілізації. Десь ми мали вже зустрітися, але я абсолютно не пам'ятаю — де. Напружуюсь, пітнію. Десь ти чекаєш на мене, і все так недоречно. Парочка привабливих цип віднаходить мою плоть у цьому стані. Вони у красивих сукнях, нафарбовані. (Здається, щось подібне переслідує мене все життя.) Ципи запрошують до свого затишного кубельця, а я розгублена. Не можу: ти десь чекаєш на мене. Ципи переконують, що це ненадовго і буде хороше. Не соромся, ну ж бо, давай — підштовхують. Ципи розвіють мій смуток, а за сим проведуть до того місця, де ти чекаєш на мене. Так, наголошують ципи, вони знають, що ти

чекаєш, де — ти чекаєш. Що ж, вибору нема, тому приймаю пропозицію цип, питаючи, чи не обманюють вони, чи чесні й серйозно відведуть. Ципи неоднозначно посміхаються: звісно, відведуть. В однокімнатній квартирі на четвертому поверсі неймовірна духота. Ципи пропонують зняти одяг і розслабитися: зараз буде охолоджене біле вино, таке, до якого я встигла звикнути, тілесний контакт, але не такий, що відомий мені, інакший (приємніший). Не завадить душ і ципи погоджуються. Вони перші знімають свої сукні.

Виявляється, нижньої білизни ципи влітку не носять. Особливо, як така спека. У цип поголені лобки. Мені анітрохи не подобається. Ципи цілують одна одну в губи; я відвертаюся. Вони заходять до ванної кімнати. Двері не причиняють. Чую, як ллється вода. Ципи пестять груди і животи. Пробую опанувати хаос: гадаю, для чого я ципам, їм і без мене солодко. У свідомости виринаєш ти; ципи пробивають мармуровими голосами завісу зі спогадів. Кличуть мене до ванної, питають, чи роздяглася, готова. Ні, не роздяглася, не готова. Відкорковую пляшку їхнього білого вина і залпом опорожняю. Вино тече підборіддям. Негідні картинки зі світанкових сновидінь міцно лягають на мої стегна і починають поволі рухатись. Повітря гусне жіночою вільготою з піхви. Мої пальці в теплому слизу, язик ковтає чужий рожевий рот. Дорікаю, що відбувається. Кокаїн з лікувальною метою сиплять до пупка і по черзі прикладаються. Нереальним фантазіям вчать привабливі ципи — вони наркоманки. Зграя вогняних риб витріщається з акваріума на те, чим переймаються їхні господині. Ципи гарчать, виють. У стіни кувалдами б'ють сусіди, вимагаючи тиші. Долонями затуляю вуха, але бачу, що сиплеться цегла. Припиніть, вередую. Зупиніться. Ципи поливають із ковша, підсовують відворотного зілля. Одна з цип колошматить по щоках. Розплющую очі: ципи в халатах, схвильовані. На Бога, кажуть ципи, що за жарти. Поруч із собою помічаю порожню пляшку з-під вина — все розумію,

ципи плюскалися довго. Вдягаються — поведуть, де ти. Ципам ясно, що нічого доладного між нами (ципами і мною) відбутися не може. Вони пошукають іншої — не хочуть мати справ із божевільною. Я не ображаюся, най — божевільною, аби провели до того місця, де ти чекаєш на мене. Почуваюся кепсько, намагаюся триматись. Не п'яна. Ми входимо до темного бару. Мало столиків і забагато фальшивого люду. Накурено, відворотно. Невже ти маєш бути тут — не вкладається. Нарешті, ципи кивають головами у твій бік. Помічаю, радію. Це все, і щезають. За столиком ти не один, я помічаю. Сідаю навпроти, але не зауважуєш. Ти наполегливо розглядаєш жінку, що вчепилась у руку свого дебелого коханця. Спідничка в горошок і червоний капелюшок. Вона повна дура, роблю висновок. Але тобі плювати, адже вона просто жінка. Скрутно, тримаю погляд на її пишній поставі. Мені боляче за тебе, трохи жаль. Думаєш, чи не забагато вже на сьогодні випив, що так вирячковуєшся і, либонь, заздриш цьому ведмедю. Люд гомонить, не дає можливости остаточно зосередитись на тобі. Сум скрапує багряним потом із твоїх скронь. Пробую дотягнутись і вилизати язиком, лишити в собі твій багряний піт, захлинутися таким сумом. Не вдається. Ти піднімаєшся, йдеш спочатку в туалет, а потім замовити для себе ще якоїсь баланди. Зі сцени лунають останні звуки бандури. Бандурист викликає таксі, їде додому — його робочий день добігає кінця. Наостанок каже, що втомився і ні в що вже не вірить (прохає повірити). Я відчуваю, як ти торкаєшся до мого коліна. За хвилину торкаєшся не лише коліна (стегна, спина, плечі, шия) і збуджуєш. На твоєму рахунку три келихи якоїсь баланди. Те, що спорожнила пляшку білого вина, не пам'ятатиму. Питаєш, чому така напружена, що сталося. Нічого не сталося, хоч і направду напружена. Допікають позори кольорових курок — ти сливе повністю мене роздяг і готовий покласти на стіл. Я так само готова, але прошу не поспішати. Курки тільки того і чекають, приготувалися. Мені не до смаку — якщо не підемо, курки кінчатимуть одночасно з нами, навіть

не доклавши анітрохи зусиль. Вимагаю звідси піти. Ти не проти, за. На ґанку зіштовхуємось із бандуристом. Його таксі ще й досі не під'їхало. Тиснеш руку бандуристові — ми так само ні в що не віримо, чому й ідемо кохатися у дворі під вікнами сумирних городян. Бандурист розуміє, колись і він умів любити. Зрештою, він любить і понині, але не розголошує, мовчить. Під'їжджає таксі для бандуриста. Те, що вони кажуть, — хай; щезає за дверцятами, втискаючи своє важелезне тіло до переднього сидіння. Услід ми не дивимось, переймаючись тим, що до ранку лишилося обмаль часу і гоже поспішити. Місцина, де розташовуємось, освітлюється з усіх сторін. Тому напівпритомні перехожі стають свідками нашої несамовитої любови. Із пляшками горілки в руках, співаючи, перехожі помічають немудровані дії і затуляють одне одному писки. Їм видається, що заважатимуть. Ми помічаємо і нам весело. Прохожі щезають за рогом; ти розстібаєш мені джинси і намагаєшся зняти футболку. Цілуєш. Питаєш, як день, що хорошого. Не знаю, чи слід тобі розповідати, як день і, окрім тебе, нічого хорошого. Кусаю тебе за вуха, сповзаю до шиї. Тобі кортить покласти мене на асфальт — трахнути. Десь так і говориш, але не настільки відверто. Опускаєш на коліна: помічаю, який збуджений. Кажу, дивно, ніколи не гадала. Запускаєш руки в мої пасма, чому ж — дивно. Забуваю, що ти мені не належиш — належиш. Дика залежність, коли всмоктую до свого рота твої вуста. Хочу язика, але поки ти не даєшся. Разом перебуваємо запекло — не здатна тебе відпустити. Ми можемо піти за гаражі, але не йдемо. За північ, ти посилаєш викликати таксі. Чому отак не лишаємося до світання, ніхто не усвідомлює. Везеш мене додому, зауважуєш, начебто на лиманах. Ні, не лимани — степ, терикони. Трясе, так кортить заснути у твоїх обіймах, але не виходить. Сухо цілуєш, що ж. Ревно. У моєму домі небажані гості. Гості уважно дивляться на лице, запитують, де швендяла, чому нічого не розповідаю. Роблю вигляд, що не помічаю, не чую. Божевільна — не витримують гості. Наостанок розказую тобі про цю думку

гостей. Хай — те, що вони кажуть. Лишаю на собі твій аромат і засинаю.

▼

Щебечеш небесних пісень, аби не зауважила, як безжально. Пластикові шприці у венах, коричневі цятки на руках. Скрутило живіт, масажую. Оббльовую одяг якимось принцесам. Цікаво, звідки вони всі. Їх купа, вони випромінюють небезпеку. Тебе попереджаю, але вірити не хочеш. У весняному саду дванадцять принцес висаджують криваві квіти. Спостерігаєш, захоплюєшся. Стою зовсім близько. У мене відро з прозорою водою — допомагатиму (литиму воду). Руки принцес майорять неславою, вони лізуть цілувати твої чисті долоні. На ногах у принцес налиплий бруд. Я не пускаю, відштовхуєш. Принцеси дотягуються до твоїх долонь. Їм мало, не вистачає. Принцеси голосять: ти необхідний повністю, з тельбухами. Робиш назустріч принцесам кілька кроків. Я не можу дозволити таким загидженим принцесам торкатися до тебе. Підбігаю і ретельно тру мачулою руки недолугих принцес, зливаю з відерця прозорої води на ноги. Непритомнію услід вашим задоволеним крикам. Наливаєш принцесам вина, сідаєте за столом. Вони знімають оббльований мною одяг і демонструють тілесного багажу. Не підходжу, мене не обходить. Не помічай. Не помічаєш. У моєму відерці ні краплі води, нема чим полити кривавих квітів, яких висаджували принцеси. Непокоїть, що далі. Ріжеш хліб і роздаєш їм, голодним. Ти не спокушений, ти — зомлілий. Скручуюсь неподалеку калачем — живіт розплоджує поневільний біль. Наближатися немає сенсу, проженеш. Мнуся поблизу отих кривавих квітів; чую вашу розмову. Умокаєш шматок хліба до вина і наближаєш до губ засмаглої принцеси. Здається, колись ти із нею знався. Переконуєш принцесу, що вона зрадить, хоча ти постійно за неї молишся — ти бажаєш засмаглій принцесі добра. Вас зв'язували почуття, мізкуєш собі. Принцеса

заперечує, жуючи шмат білого хліба в вині (не зрадить, не зв'язували). Помічаю: ти сливе плачеш. Пхаю сиру землю в горлянку, заліплюю очі. Не відмовляй, коли даруватиму спасіння. Голі ситі принцеси прагнуть зогріву — а ти не даєш. Любіть одна одну — розвертаєшся і щезаєш між дерев. Засмагла принцеса переконана, що зрозуміла все так — устромляє свого язика до рота іншої принцеси. Біжу за тобою, але не знаходжу. Криваві квіти гинуть; принцеси кохаються. Ти молишся або вмираєш.

▼

Готуюсь до свята на честь твоєї любови до янголів. Ти такий людяний, такий справжній. Ти будеш запрошений, але не прийдеш. Я знатиму, але продовжуватиму приготування. Починаю з миття вікон удома, хоча свято проходитиме не тут. Поливаю рослинність і зовсім випадково розбиваю горщики, розсипаю землю. Сиджу серед уламків, роздивляюся дивні узори. Коли схоплююсь, мчу до швацької машини тиснути на педаль. Шитиму святкове вбрання з чорної альбо білої тканини. Рватиметься нитка, але я лишатимуся врівноваженою — уявляю себе непохитною. Відмовляєш через те, що такі свята не для тебе. Не заслужив, чи що. Але це не виправдання, нагнітаю, не причина. І прошу віднайти іншої, більш переконливої. Не забарюєшся, знаходиш: ти більше не любиш янголів і не хочеш ніякого болю. Після свята, придумую, запрошу побути вдвох. Покажу, чим снила, на що розраховую. Програю: тобі давно не цікаві всі ці (навіжені, метушливі) речі. Пхаю до пакета пошитого лахміття, беру кілька рожевих суконь для можливих (непередбачуваних, випадкових) гостей. За пару годин я маю бути на місці. Вирішую для початку ретельно вимитись. Набираю води і сідаю до ванни. Зауважую, що старою мачулою якийсь незнайомець починає старанно вимивати мені спину. Він наближається ближче до стегон. Доходить, що незнайомець оголений. Ну звісно, ванна повна

води. Спочатку думаю, ніби так і має бути, він просто допомагає і нічого не проситиме (не вимагатиме) натомість. Як пора, силуюсь висковзнути на підлогу. Незнайомець сідає впритул, не відпускає. Мені потроху стає моторошно, я розгублена. Все, бо запізнюсь — переконую незнайомця, відпускай. Незнайомець піднімається у повний зріст, а потім повертається спиною, нагинається і пропонує вилизати йому сідниці та залізти до ануса язиком. Ти здурів — шаленію перед незнайомцем. Я маю мужчину, тобі я цього не робитиму. Нікому не робитиму, окрім свого мужчини. Незнайомець спритно вистрибує з ванни і з усієї сили б'є кулаком в голову. Каже: дрянь, наступного разу я тебе просто зґвалтую, ти здохнеш під моєю плоттю. Намагаюсь збагнути, що сталося і хто цей несамовитий незнайомець. Якщо тільки примарилось, більше нічого. Утім, помічаю, яке неприємне на дотик волосся — липке. Вимиваю голову, вода аж руда. Ти міг передумати. Тому по скорому вдягаюсь, забуваючи про розбиту голову, хапаю назбираний мотлох і їду туди, де має початися свято на честь твоєї любови до янголів. З'являюсь першою, устигнувши купити пляшку білого вина. (Без пляшки свято не матиме кульмінації.) Готую територію для веселого гуляння: наповнюю трилітрові слоїки травою, розпалюю тогорічного листя. Десь узяла, розпалюю. Учасники безтурботного свята приходять вчасно. Приносять із собою вогняні напої і препарати для вичавлювання чуттів. Усі чекають на початок свята. Ти не передумав — тебе нема. Я змушена розпочинати. Бажаю учасникам незабутнього вечора і дозволяю вживати вогняних напоїв і препаратів для вичавлювання чуттів. Я граю ролю божевільного (несправжнього) янгола і помираю від надлишку любови в його серці. Чимось цей янгол схожий на тебе в минулому. Згодом пригадую незнайомця — коли по скроням і щокам стікають ційки свіжої крови. Забруднюю своє святкове вбрання. Учасникам усе це так подобається, що запускають пальці в моє злипле волосся і вилизують. Хапаю пляшку свого білого вина, вириваюсь, аби зачинитися в туалеті. Кілька

хвилин учасники стукають у двері, але їм набридає — вони починають вживати вогняних напоїв і препаратів для вичавлювання чуттів. Виходжу, коли стихає. Я прагнула зробити тобі свято; нічого не вийшло. Передовсім, ти не прийшов, а вже потім — вся ця людська зовнішня каламуть. Погоджуюсь, що біль — уже зайве, і рву паперові крила на спині.

Ріжемо спеку лезами із картону. Маємо слабку надію, відбіливши чорні плями на чужих (ворожих) тілах. Гарячі шматки летять по водній гладі й тонуть. Дохне річкова риба, моря викидають останній (можливий) врожай. Поверхня криється зеленою муттю, коли з сонця стікає блакитний піт. Наша хата недосяжна для інших і ти вже сумуєш. Сумуєш — вигадуєш забороненого для світу (різати спеку, відбілювати плями, труїти рибу) — вигадуєш грішні заняття для нас обох. Здогадуюсь, що не так. Хочеш співати, але не можеш. Котрий місяць застуджені легені, в горлі — невмотивоване божевілля. Я лікую, хоча ти не погоджуєшся. Приношу жбанок із теплим напоєм. Прошу: пий. Не звертаєш, не п'єш. Чекаєш на того, хто запросить до своєї гостини і пригощатиме жертовним пійлом. Ти думаєш — це врятує: тебе вкотре цікавлять принцеси. Не знаю, чи нервувати (біситись). Виливаю зі жбанку відвар у траву. Трава жовтіє, мерхне. Кажу, що принцеси чекатимуть у найближчому селищі — тобі пора. Принцесам дав притулок смиренний селянин. Він поїть із порожнього кухля жовтою водою, він виставляє на столи зіпсованих страв і принцеси наїдаються до зав'язки. А наразі принцеси ждуть на тебе. Несу з хати чисті рушники, одяг, взуття. Не рухаєшся; омиваю бліду шкіру. Ти слухняний (покірний). Мию волосся узваром, цілую солоні губи. Знаєш: вони не поможуть, але йдеш. Покриваю чисте тіло одежею і відпускаю. Наостанок прохаю пам'ятати, хто в мені. Кажеш, мовляв, пам'ятаєш. По дорозі рубатимеш росяні овиди, ґвалтуватимеш полуничних тіней. Ітиму вслід, але не боронитиму. По дорозі ліпитиму росяні овиди,

оживлятиму полуничних тіней. Ставиш питання, чи я твій раб. Ні, вкотре перечу, твоя, — не раб. Принцеси не настільки розхитані, як я. Ви їстимете і питимете. Можливо, щось буде далі.

▼

Так утомлююсь, що забуваю марити. Реально зупиняюсь на слизькому усвідомленні моралі. Гадаю: віднині чесна з іншими (ти ні до чого). При цьому гортаю вибухові опуси спраглих до гарячих кольорів — мене розпікає, рве. Ти пишеш і телефонуєш. Тобі (вкотре) сумно. Я хочу чимось зарадити. Питаєш, чи сню тобою, чи думаю нарешті приїжджати. Либонь, надміру зле, коли питаєш, чи сню тобою, чи думаю нарешті приїжджати. Даю відповідь: ще пак, але не певна, що сьогодні буду (що потрібна). Потрібна і висловлюєш прохання: кортить знати всі найбрудніші подробиці моїх снів, коли направду сниш. Мені соромно — я не переповідаю, а ти ображаєшся. Щільно гублюсь серед заклопотаного люду, офіційних жінок. Офіційні жінки саджають за стіл і наказують перечитувати папери, щось друкувати. Ти застрягаєш у свідомості — із жінками трохи гальмую. Офіційні жінки реагують на твої дзвінки — вони не задоволені моєю роботою. Ігнорую твої питання, намагаючись відповідати запитам офіційних жінок. Скоро набридає — хвилююсь, чи не зникнеш. Не зникаєш, ти все розумієш, чекатимеш. Від початку заповнюю папери, друкую. Нарешті офіційних жінок влаштовує, вони поглядають на годинник, усвідомлюючи, що пізно. Дякують і відпускають. Ти все розумієш, але не озиваєшся. Я розумію і розшукую. З мене витікають останні краплі червоної рідини; не можу змиритися з тим, що сьогодні тебе не побачу. Проходжу зупинку, з якої сідаю до транспорту, аби добратися додому. Додому не хочу (не можу). Тиняюся запиленими вулицями, труся між яскравих вітрин. Ти випиваєш кілька келихів вина і готуєшся до зустрічі зі мною, хоча я не знаю ані міста, ані

вулиці, щоби надибати твої п'янкі від життєвого мороку скроні. Шукаю туалет і води — годиться обмитись, бути для тебе чистою (це ще не все). Гублю сподівання, опускаюся на коліна поблизу якогось волоцюги. Отак удвох і перебуваємо: волоцюга, по вуха залитий горілкою, спить, я — стою на колінах. Як на довго — жоден не тямить. Пригадую, відколи не голилась, не мила голови. Коли не запрошуєш — не голитимусь, не митиму голови. Від волоцюги відрізняюсь хіба тим, що твереза. Повідомляєш, куди їхати. Ніяково через увесь бруд, який на мені. Не приховую, даю знати. Ти розлючений — і досі не з'явилась. Що брудна, неважливо. До твого міста декілька годин. Не знаю, чи витримаєш (чи витримаю). Тобі нестерпно: кажеш, більше не чекатимеш. Утім, стрічаєш на зупинці і навіть цілуєш. Задаюсь, наскільки все реально. Ведеш до склепу. Ми маємо купити хліба і яєць, а купуємо пляшку алкоґолю. Ніяких припущень, для чого нам алкоґоль. Тримаєш мене за ремінець, аби не втекла. Втекла б, але ж тримаєш. І нащо тримаєш? Доходимо до твого помешкання. Ти вже готовий, розпалений. Я не забуваю про весь свій бруд і прошу зупинитися (сунеш руками під одяг). Тебе влаштовує так, але не відмовляєш. Набираєш води і запрошуєш. Тобі цікаво, як роздягаюсь і проводжу процедуру купання. Твоє прохання: не зачинятись, зараз принесеш чистого рушника і прийдеш сам. Мені ніяково — дивно. Знімаю одяг без тебе. Приходиш уже тоді, як скручуюсь равликом у воді. Вішаєш рушник, не йдеш. Питаю, що, митимеш мені волосся. Опускаєш свої руки на голову. Напружений. Кажеш: ще не доводилося мити таке довге волосся. Незграбно масажуєш. Смішний. Але не сміюсь, почуваюсь дитиною. За мить знімаєш футболку, розстібаєш джинси. Опускаєшся поруч. Тобі хочеться такого сексу, та в мене нічого не виходить. Все гаразд — заспокоюєш, зробимо в постелі. Лежимо, поки не витікає вся вода. Хвилююсь, як змиватиму голову. Ти піднімаєшся, даєш змогу поголитись і змити волосся, напускаючи заново води. За столом я їм суп, а ти п'єш холодне пиво. Потім ми разом багато п'ємо (але вже не

пиво) і говоримо про наші життя. Ми чомусь певні, що й досі живі (живемо). У нас відчинене вікно. Чути, як вулицею ходять дорослі й діти. Вони, либонь, переконані, буцім варто жити саме так, як вони. Не погоджуємося — починаємо кохатись. Згадую, що завтра на мене чекають. Маю бути в компанії знайомих і незнайомих осіб. Бурмотиш: не відпущу. Але так не можна. Відпустиш, коли вже буде запізно (на мене образиться вся компанія знайомих і незнайомих, осіб). Зрештою, мені не шкода, най ображаються. Засинаєш першим; я не можу — щось муляє. Йду до іншої кімнати і влаштовуюся на канапі, валятимусь. Під ранок замерзну і повернусь до тебе, проситимуся під ковдру. Падає дощ. Пробуєш переконати, що із зустрічі з компанією (знайомих і незнайомих) нічого хорошого не буде. Я знаю, але не підводжу. Дзеленчить рурка, пора би й узяти; не беру. Умовляєш не ігнорувати. Телефонує одна зі знайомих. У неї спухлі губи, де я ошиваюсь. Заспокоюю, зараз буду. Затягуюсь до одягу, ти йдеш мене проводжати. Лишитися би — думаю. Лишилася би — говориш. Вию, скавучу. Ненавиджу всіх знайомих і незнайомих, але кидаю тебе, щоби розважити їхню самозакоханість.

В її легенях проростають тогорічні зерна спаленого проса. Я відмовляюсь вірити у подібні чудеса. Ти, дурний, віриш. З-під киселевої верети виринають зимові птахи. Їх народжує моя грішна подоба. Я дозволяю викохуватись у її просі. Ти, щирий, перечиш. Залишимося непричетними, благаєш. Працюю в полі з самого ранку, хоча, крім нас, більше ніхто не має подібного добра. Ми призвичаєні з дитинства, відтак — це певний обов'язок. Більшість висаджує під вікнами своїх дерев'яних хат спеціально розроблений сорт квасолі. Квасоля в'ється по довгих палицях, а заквітнувши, осипається. Всі знають, що ніякого врожаю не буде, та продовжують щороку саджати. Не розумію, ти так само не розумієш; для себе вирішили, що це певний ритуал місцевого люду. Те, для чого нам поле, теж не розуміємо, адже жнив все одно не дочекаємось або

пропустимо. Коли повертаюся до хати, помічаю, що ти не один. Якась діва сидить із тобою за столом і жує яєчню. Довкола вас зібралися місцеві мешканці, спостерігають. Діва в обідраній одежі, з обламаними нігтями. Приголомшений тим, як діва уплітає харчі. Мені не шкода і ти радий. Виношу чисте вбрання, пропоную, коли наїсться, одягтись. Помітно, як місцеві мешканці починають нервувати, за мить їх уже розриває лють. Не ясно, в чому справа і взагалі, якого чорта вони тут усі зібралися, хто їх запросив. Діва наїдається, одягає чисте вбрання, дякує. Мешканці вибухають: їм, що відбувається, не до вподоби, діва не заслужила — вона справжня повія. Пропонують скинути діву з гори або закидати камінням. У натовпі стоять чоловіки, з якими діва робила любов і брала за це гроші, стоять жінки, яким діва любила доставляти насолоду задарма. І всі вони пропонують скинути діву з гори або закидати камінням. На очах діви з'являються сльози відчаю — вона більше не хоче лишатися повією, від сьогодні діва не грішитиме. Місцевим мешканцям не відомо, що Бог прощає (їм не відомо, що Бог існує). Ти заводиш діву до нашої оселі, дозволяєш перечекати тут. Гнівний люд іде по домівках — продовжувати чекати на врожай, якого не буде. Діва засинає на нашій постелі. Ти палиш, я знову йду в поле. Коли з'являюся під вечір, діви вже немає. Ти палиш.

▼

Знайомі повідомляють, що після зустрічі мене відправлять додому на таксі. Я випила до біса, але не заспокоююсь: чому мене мають відправляти додому на таксі, коли обіцяли поселити тут. Питають, чи все в мене добре, чи мені не погано. Ні, мені добре, не погано, чому — додому, на таксі. Те, що белькочу, не слухають, пхаючи мою подобу до вже замовленої машини. Водій питає адресу, згадую тільки твою вулицю і називаю. Ми їдемо більше години і тільки за цим водій повідомляє, що не знає такої адреси, він не в змозі мене

відвезти, треба шукати іншого, до того ж, він такий втомлений, що далі й не їхатиме. Я даю тобі знати, що буду. Мене нема, ти безсилий перед спокоєм, незадоволений — чекати вже не ладен. Я прошу зробити над собою зусилля і переконую, немов скоро приїду, навіть сама відшукаю будинок і під'їзд. Водій знаходить інше таксі, домовляється про ціну, радий, що історія зі мною так добре закінчується. Новий водій висаджує на твоїй вулиці. Шукаю будинок і під'їзд. Але не знаходжу. Мені так сумно, а ти неймовірно лютий — на твоїй вулиці повно наркоманів і проституток, я ж шляюся, за це буду сильно покарана. Виходиш на пошуки мене, знаходиш. Виправдовуюсь: дуже п'яна, тому не могла відшукати ані будинку, ані під'їзду. Опускаю голову (відчуваю свою провину), я згодна, щоби ти мене покарав. Заводиш до помешкання, саджаєш на канапу. Я не піднімаю голови — мені так само соромно. Питаєш, як знайомі, чи було нам весело. Кажу: ніяк, не було (не піднімаючи голови). Знімаєш сукню і ми кохаємось. Я так хочу, аби ти мене покарав, і ти караєш. На зап'ястках і сідницях лишаються синці. Обіцяю вже ніколи не доставляти такого клопоту, кусаю шию. Тобі боляче і ти про це говориш. Я розумію, та інакше не можу (ти теж розумієш) — мені боляче не менше. Коли засинаю, то затримую долоні на твоєму тілі, не загубити б. Уранці вимагаєш, аби довго пестила і не засинала. Я пещу, але не контролюю свідомості, вимикаюсь. Треба із цим щось робити, йдеш ставити чайник на пічку (будемо пити каву). Із бюрка дістаєш якісь листи. Попереджаєш, це особливі листи, від ворогів. Ніби, ти маєш їх безліч. Читаємо вголос листи від ворогів і нам навіть смішно. Виявляється, вони нічого про тебе не знають, але роблять вигляд, що знають усе. Це не так, зауважуємо. Вороги оперують застарілими даними, що нас трохи дратує. Вирішуємо, досить фальшивого коментування твого життя і стосунків з іншими (не тими) людьми. Ховаєш листи до бюрка і йдеш на кухню робити каву. Повертаєшся без чашок і я не можу зрозуміти, чи ти щось заварював, чи ти взагалі зняв чайник з пічки. Під час кохання мовчимо,

відчуваючи, як затишно, хороше. Виповзати з ліжка лінь, але пора. Одягаю чорну святкову сукню. Чекаю, коли скажеш, щоби йшла. Не говориш; засинаю до вечора. Будиш — дорослі вдень не сплять, пробуєш переконати. Отже, не доросла — такий в мене висновок. Доросла — наполягаєш (знімаєш сукню, білизну, безжально береш).

Висилюють нічні забави, пнучись тілесною насолодою, вивертаючи теплої рідини на вражену шкіру. В заглибинах — спалахи чужих смертей. Допоки таке недоступне нашому терпінню. Повалений манірною облудою, знеможений. Колихати місячну паморозь. Що тобі ще? Шукаю по ліжку на світанку, але не знаходжу. Ти вже не тут, десь. Я звикаю і більше не дивуюсь, аби не дізнались ті, що живуть біля річки, внизу. Якщо знатимуть, муситимемо шукати виправдань (муситиму). Не міркували. На білизні помічаю плями. Це одна з причин, чому тебе не знаходжу. Три або чотири дні не бачитиму, не прийдеш. Лишаюся наодинці. Коли б не обіцянки, пустила(сь). Але обіцяла: не гнівити. Не гнівитиму. Печу пироги і роздаю голодним дітям. Те, звідки з'являються голодні діти, не відомо. Мене ніхто не просить, але роблю. Либонь, відчуваючи потребу. Безмаль, гріхи. Ти не говориш, а я не питаю. Діти їдять, хоча не певна, що вони з'явились і голодні. Виношу простирадла у плямах на двір, пратиму. Не по собі: ті, що живуть біля річки, внизу, уже дізнались — підказує. Скоро прийдуть, виправдовуватимусь. Сідає сонце, але не приходять. Я в розпачі: нічого не сталося, просто все (як завжди) — ніяк. Простирадла мокрі — не встигли висохнути за день, але інших не маємо. Витримую біль, та не самотність. Кличу, хоча намарне (три або чотири дні не бачитиму, не прийдеш). Піднімаюсь зарано, не хиблю: пироги з сиром і ягодами. Але приходять не діти — пироги їстимуть ті, що живуть біля річки, внизу. Мені не жаль, будь ласка, най лише будуть мирними. Ті, що живуть біля річки, внизу, закінчують із поїданням, якось вороже настроєні (я помічаю, готова). Кидають: бачили тебе.

Обвинувачують у скритності, їх не влаштовує так. Як, так? — ізлегка. Сиплять попелом, вогнем: ти затягаєшси до води і залишаєшся живим — вони бачили, тепер вони знають, і не треба перечити. Не перечу: так, залишаєшся; але ті, що живуть біля річки, внизу, не усвідомлять, тому мовчу, не пояснюю. Поясни, вимагають. Мовчу, переймаючись, як можна таке пояснити. Хапають, зв'язують. Думають, це допоможе. Не засмучую: мовчу і не кажу, що ніщо не допоможе. Обрізають сорочку і хочуть сікти. З першим ударом помічають, що течу. Зупиняються, відходять. Ми аніскілечки не подобаємося тим, що живуть біля річки, внизу, тому наказують шукати іншого місця, рушати звідси. Попереджають, що голодні діти більше не ходитимуть їсти пироги — я можу не пекти. Та й насправді, ніякі вони не голодні, лишень малі. Погрожують. Якщо не майнемо, мститимуть. Ті, що живуть біля річки, внизу, спускаються. Знаходиш мене отак: зв'язану, залиту. Розв'язуєш, омиваєш. Знають, засмучую. Знають, радієш, — загартований, готовий.

▼

Приходять покійники. Із ними сідаю за святкові столи, за наїдки. Ми наповнюємо чарки, перехиляєм. Покійники хмільні й без цього, але я змушена. Не певна, що доцільно (утім, не відмовляюсь). У мене безліч торб, якісь поліетиленові пакети (і це вже переслідує; вкотре). Не знаю, щось тягаю з собою. Копирсаюсь: кілька півторалітрових пляшок із граючим вином. Нарешті покійники зізнаються, що все неспроста: я знатиму правду про тебе до того, як слід приймати остаточні рішення. Які остаточні рішення, не доходить. Відкручую кришки на пляшках із граючим вином, опустошити. Це не наяву, намагаюсь себе заспокоїти, уже довірившись покійникам, ідучи за ними до коловороту. Показують, у який спосіб ти готуєшся до чергової фієсти: стискаєш сідниці неповнолітньої пантери, пускаєш в її глотку вологого язика. Мабуть, покійники

розраховували на мій подив, тому були трохи розчаровані, коли не звернула уваги. У чорних лосинах і капелюсі з пером тебе не впізнаю, не сприймаю. До чого ця макабрична фієста?! Перестріваю за рогом, питаю: до чого ця макабрична фієста? Із безліччю торб, поліетиленовими пакетами мене не впізнаєш, не сприймаєш. Ідеш повз, умовивши неповнолітню пантеру прямувати з тобою. За годину ти вже ніякий (розбитий) і кличеш. Покійники бачили, переконані, що не погоджусь. Погоджуюсь; ти приготуєш поїсти, ти купиш випити, сміливо робитимеш. Їду, покійники ж, засмутившись, щезають — жодних там (доречних) пересторог. Вирішую підтримати твою макабрична фієсту — одягаю чорні лосини і капелюх з пером (упізнаватимемо). Відтепер ми схожі. В автобусі дивую люд, витріщаються. Скоро приїдаюсь — люду набридло розглядати таку нетрадиційну одіж, до того ж — наразі чи не кожний робить із себе клоуна (носить нетрадиційну одіж). Тож, такий собі клоун у чорних лосинах і капелюсі з пером. Автобус робить до біса зупинок, ти дорікаєш: поїздка довга як смерть. Яка є, я не винна. Вилаятися б, та стримуюсь. Допікає, що нетерплячий. Коли з'являюся на порозі, мовчки ведеш у танок, не забувши зав'язати руки і засунути кляпа в рот. Коли розв'язуєш, не готова до кульмінації свята. Доводиться запихатись курячими стегенцями, пити настойку на степових травах. Попередив, якщо не робитиму, будеш сварити (карати). Те, як свариш (караєш), мені до вподоби, утім не можу тобі відмовити, не хочу тебе ображати — запихаюсь курячими стегенцями, випиваю настойку на степових травах. Палимо самокрутки з очерету і вогняного тютюну. З екрану візії сходять деформовані мужчини, аби грати не менш деформованих баб. Їхні рухи грубі, тобі лишається сховати мою наївність. Там, де ховаєш, заодно знімаючи майку з трусами, повільно вибиваючи з-під мене ґрунт, повно небезпечних істот. Колись розповідав, як небезпечні істоти злягаються — гризуть горлянки, пускають кишки. Ти смокчеш розпуклих грудей, а я розплющую очі й помічаю зграї небезпечних істот. Злі, суворі. Істоти заздрять

тобі, мені, готові кинутись — злягатися разом з нами (гризти горлянки, пускати кишки). Десь береш мотузок. Відчуваю, як стискає шию, зап'ястя. Говориш, так краще, ніхто не помітить. Звісно не помітить, лишаючи на твоїй спині оксамитовий рубець зі слини. Зачиняємо вікна, двері, діри; заштрюємо фіранки. Небезпечні істоти позбавлені солодкого почування — ми не пускаємо їх на свято безповоротного небуття. Засинаєш першим, лишаюся зв'язаною, із піною на вустах. На ранок послабляєш вузли (фієста добігла фіналі) — змушений відпустити: на мене чекають дитячі зойки і веселий гірський народ.

▼

Вкладаєш до рук пожовклі сторінки, не говориш. Що маю зчитати, не відаю. У натовпі, під обстрілом. Коли цураєшся, так натякаєш. Обходиш стороною нашу хату. Як звати, забуваєш. Ти не хворий, якось інакше. Аби попередити, стачить кількох ненароджених слів. Ув очах — не синь. Облудний, безпомічний. Навертаєш, наближуєшся. Голодний третю добу. Сивіє пір'я на крилах. Докоряють усі, я пещу. Нарешті не витримуєш, прохаєш: у долині чекають на спасіння. Маю насмажити риби і спекти кілька хлібин. До будинку розпусти (те місце у долині, де чекають на спасіння) помандруємо разом. Селяни турбують не на жарт — уночі селяни з'явились зі смолоскипами, селянам кортіло спалити. Замішую тісто — борошно, вода, сіль. Такими будуть хлібини. Формую і ставлю у піч. Чищу озерну рибу, смажитиму на олії. Те, що читаєш молитву, буцім не чую. У долині грішні сльози продажних жінок. Пускати тебе небезпечно. Знаю, що убиває. І грішні сльози продажних жінок... Лишається прикладатись до сивої голови й підкорюватися, не відмовляти. Підбори, панталони, панчохи — гучний репертуар збанкрутілої трупи (все, що мають продажні жінки). Знеславлені обвислі перса, гірка благодать роздовбаної ваґіни. Звідки ці безпідставні бажання рятувати постарілих

ляльок? Дім розпусти оточений тими ж незадоволеними селянами. Мовиш до них піснями, натомість чують глухі нерозбірливі звуки, якісь поодинокі скрипи. Розпинаєшся, вивертаєш із себе. Подібні уривки з життя убивають мене. Нарешті селяни пускають до середини і ти йдеш, несучи смаженої риби і кілька духмяних хлібин. Лунає регіт, за цим — плач. Селян лякає, вони повертаються до власних осель. Я так само повертаюсь, хоча не налякана. Радше — наразі твоя праведна зупинка (кілька тижнів, можливо, місяців): у долині чекають на спасіння. Піднімаюся до нашої хати. Саджаю городину, онануючи.

▼

Поза твоїм простором декілька годин і ти вже готовий іти на пошуки будь-якого товару. Переконуєш, не можеш бути один, хтось обов'язково має бути поруч. Переконую, можеш, когось мати поруч не обов'язково, не вигадуй. Зачитуєш порнографічні замальовки з нашого буття альбо чужих збоченських сексуальних фантазій. Не ладна слухати, швидко збуджуючись на іншому кінці дроту; припини. Іздригаю в солодких конвульсіях, а потім ми говоримо про поезію. Чекаєш шосту добу, але не кличеш. Напрошуюсь самостійно. Не відмовляєш, куди дітися. Учора ми посварились, сьогодні зализуємо одне одному сирі рани. На порозі роздягаєш, я ж прошу холодної води. Наливаєш із чайника окріп, подаєш. Не ображаюсь, але і не п'ю. Для чого мені окріп, коли прошу просто холодної води (не треба мене жаліти). Трахаєш зв'язану на канапі, йдеш купувати не наше вино. Випиваємо навіть не наше, аби не було ніяких претензій у ліжку. Голою засинаю на тобі, сподіваючись, що хоча би в такий спосіб лишишся. Не знаю, чи лишаєшся. Якщо цілуватиму сідниці і пеститиму анус язиком, це має про щось говорити. Роблю все, але ти не лишаєшся, доводиться повертатись додому, добряче посидівши у холодній воді, якої так і не дав. Не встигаю

заплющити очей, як благаєш приїхати. Просиш не відмовляти, викликаєш таксі. Кажу, без мене не пий, зриваюсь. Обіймаєш, коли з'являюсь і шепочеш: усе, повертайся. Як — повертатись, засмучуюся, дивуюсь, лягаючи на канапу і тягнучи тебе за собою. Повертайся, ти не для цього ж приїхала. Переконую, що боюся спати одна. Списуєш на мої проблеми, викидаєш. Куйовджу волосся, якось так заспокоюю. Сумно, що не розумієш, для чого я тут. Ми роздягаємося і просто займаємось сексом.

Під повстанням червоної армії розумію лишень твою діймаючу відсутність. Побитий батогами, здираєш запеклу кров зі своїх тоненьких губ. Не думала, що обернеться так. Ми прийшли з миром, а наразі сушу картопляне листя в підвалі, сподіваючись, що люд усвідомить свою провину і, принаймні, просто відпустить тебе. Направду, ніякого картопляного листя в підвалі. Направду — ніхто не відпустить. Упіймали під ранок. Здається, молився або дочасно вмирав. Приховував від мене наміри, навіть не підозрюючи, що приховувати немає чого. В одній із в'язничних майстерень ти отримуєш деревину з рубанком. Майструєш. Відшукую в нашій оселі цвяхи з молотком, кілька плоских дощечок. Мною керують надбані інстинкти, вся ця соціальна струганина, тому йду на двір і пробую доладно забити вікна. Виходить кепсько, на цьому й зупиняюсь. Най лишається як було, можливо, сюди завітають ті, кому не байдужі поокремі (хороші) моменти існування. Приміром, мануальний секс. Хапаю першу-ліпшу верету, аби покрити твоє посічене тіло. Стрічаю позір на мить і все розумію: не поступишся, не відійдеш. Верета липне до скривавлених і пітних грудей. Вимолюю зостатися поряд, але ти не даєш. Прикладаєшся до чола, лишаєш багряний відбиток і злітаєш, гублячи кавалки крил, полишаючи на землі свою найбільшу муку. На шляху тобі траплятимуться негідні. А що, коли знову зустрінеш людей? Востаннє цілую пальці, стопи. У

вічність. Окроплюю землю дощем і пірнаю до глибини, востаннє цілуючи пальці, стопи...

Десь грають на струнному інструменті, тягнуть спів. Ми зустрілись у незнайомому місті й упізнали одне одного. Ти одразу ж запросив до хатини, в якій перебуваєш. І я, звісно, погодилась. Утім, хатини не відшукали — розіслали одяг на траві, щоби було зручніше кохатися і довго кохались, поки не втомилися й не поснули. Думали, що були вдвох, але довкруж кишіли отари миршавих мирян, від чого мало ставати лячно. Миряни розпивали напої, товкли пики іншим приїжджим мирянам. Тоді взяв мене за руку і спробував десь заховати, твердячи, немовбито твоя. І я, знову-таки, не перечила. Твоя. Ховав; ми раділи з тілесної любови — пестила тебе, пестив. Все тривало доти, доки ти не схотів додому. Можливо, боляче; можливо, сумно. Стрічаю позір на мить і все розумію: не поступишся, не відійдеш. Окроплюю землю дощем і пірнаю до глибини, востаннє цілуючи пальці, стопи. Відлітаєш із ледь загоєними (сирими) ранами в тілі...

серпень — вересень 2007р.

м. Донецьк